

Sugerowane narzędzie burzy mózgów/ kim jesteś do teraz?

Czas trwania: 5 minut

Dobra praktyka jest prosta. Uczestnicy siedzą w grupie, tworząc kształt litery U. Instruktor stoi przed uczestnikami po lewej lub po prawej stronie stworzonego U. Instruktor stoi twarzą do uczestnika, trzymając w ręku kamerę (lub smartfona) z obiektywem skierowanym na uczestnika.

Instruktor zadaje uczestnikowi następujące pytanie: Kim jesteś do teraz? Podczas pytania, instruktor całkowicie skupia się na uczestniku. Oznacza to: bycie skupionym na danym uczestniku i nie odnoszenie się do czegokolwiek lub kogokolwiek poza tym, co jest tu i teraz. Instruktor uruchamia intensywne słuchanie, dobrą wolę, szczerłość oraz szacunek.

Kiedy pada odpowiedź, instruktor przesuwa się do następnego uczestnika, również kierując kamerę na jego twarz i zadaje to samo pytanie.

Teorią idącą za tym pytaniem: według Anthony'ego Giddensa (Modernity and Self-Identity, 1991), wszyscy mamy dostępną domyślną narrację o nas samych. Ta narracja powinna być wewnętrznie spójna i powinna wykluczać inne narracje o nas samych.

Jak odkryliśmy w projekcie Dynamiczna Tożsamość, 2012 a później w projektach Dynamic Identity, Talking about Taboos oraz Identifeye, uczestnicy nie mają domyślnej narracji przygotowanej jako odpowiedź na pytanie: Kim jesteś do teraz? Raczej, uczestnicy mają tendencję do tworzenia narracji półspontanicznie podczas pytania, rozważając, co jest od nich wymagane oraz jak poprzedni uczestnicy udzielali odpowiedzi. Jest to w zgodzie z teoriami Zygmunta Bauman (Tożsamość, 2004; Płynne życie, 2005; Płynne czasy 2007), który stwierdza, iż w naszych czasach nie próbujemy budować jednej, zdefiniowanej narracji z elementów układanki, która nas tworzy, ale że cały czas zmieniamy układ tych elementów, aby pasowały do okoliczności.

Kamera (lub smartfon) ma zbalansować poczucie intymności, które powoduje pełna uwaga instruktora. Ta myląca dualność jest, według E-LAB dt, piętnem naszych technologicznych czasów. Poprzez kamerę oraz pełną uwagę w tym samym czasie, instruktor symuluje środowisko online.

Celem dobrej praktyki jest pokazanie, że nasze narracje tożsamości są konstrukcjami, dlatego są otwarte na zmiany.

Po tym, jak każdy z uczestników indywidualnie odpowiedział na pytanie, instruktor pokazuje pewne wzory w odpowiedzi. Zazwyczaj będzie tak, że pierwsza osoba odpowiada najdłużej. Aplikując spostrzeżenia Ervinga Goffmana (The presentation of Self in everyday life, 1959; Frame analysis, 1974) można stwierdzić, iż jest to spowodowane brakiem gotowej ramy, względem której uczestnik mógłby zbudować odpowiedź. Nie ma gotowego wzorca, względem którego moglibyśmy wymodelować naszą odpowiedź.

Drugi uczestnik, oraz kolejni, zazwyczaj szybciej udzielają odpowiedzi. Dla nich istnieje już forma – ta stworzona przez pierwszego uczestnika.

Jeżeli uczestnicy - głównie lub wyłącznie - używali ram stworzonych przez pierwszego uczestnika, można stwierdzić, iż uczestnicy są mocno otwarci na wzajemną presję.

Drugim elementem analizy jest autoraportowanie przez uczestników. Dlaczego wybrali pewne charakterystyki tożsamości (np. wiek, hobby, rolę, jakie pełnią w życiu) a nie inne (np. etniczność, obecny humor lub zawód). Poprzez omówienie, dlaczego wybrane zostały pewne elementy, a nie inne, można ustalić ważność różnych etykiet tożsamości obecnych uczestników.